

CHLOE DAYKIN

"Şaşırtıcı derecede yetenekli bir yazar."

- Bookseller

Küçük
Yıldız
→
BÜYÜK
Keşif

GENÇ
T
TIMAS

GENÇ TİMAŞ
Gümüş Romanlar | 37

Yayın Yönetmeni | Savaş Özdemir
Editör | Merve Okçu
Düzeltili | Cansev Ayanoğlu
Çeviri | Perihan Sevede Nacak
Kapak İllüstrasyonu | Richard Jones
Kapak Uygulama | Esra Burak
İç Tasarım | Nur Kayaalp

1. Baskı | Ocak 2020
Raf | 11+ Roman Öykü
Yayın No | 4822

Uluslararası Seri No
ISBN: 978-605-08-3222-8

TİMAŞ YAYINLARI

Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul

Tel | (0212) 511 24 24 | **Sertifika No** | 45587

E-posta | bilgi@genctimas.com

 genctimas.com genc_timas
  genctimas

Baskı ve Cilt | Sistem Matbaacılık

Adres | Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı / İstanbul
Tel | (0212) 482 11 01 | **Sertifika No** | 16086

© 2018 “The Boy Who Hit Play” orijinal adıyla Faber&Faber tarafından yayımlanan bu kitabın Türkçe hakları Ben Illis Agency, U.K. adına Margot Edwards Rights Consultancy, U.K. ve Nurcihan Kesim Ajans aracılığı ile Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne geçmiştir. Tanıtım amacıyla yapılacak alıntılar dışında hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Giriş

Ya bugün 25 Haziran 2005 ise, hava güneşliyse ve Brymont on Sea'de, Minton Caddesi'nde, Mutlu Müşteri'nin karşısında bir hayvanat bahçesi varsa? Peki ya o hayvanat bahçesinde kocaman şapkalı bir adam varsa? Ya bu adam baykuşlara bakıyor, maymunların yanından geçiyor ve cebine kayıp bir kirpiyi de atıp bir banka oturmak üzereyse? Ama adam duruyor.

Çünkü bankın üzerinde bir gazete var. Kımıldayan bir gazete.

Ya adam gazeteyi kaldırıp da altında bir bebek buluyorsa ve kollarıyla bacakları oynayan bebeğin yeğinin üzerinde büyük siyah harflerle yazılmış şöyle bir mesaj varsa:

Yardım Edin!

Peki ya kirpi çalan, baykuş izleyen bu adam bebeği alıp kocaman şapkasına koyup sessizce oradan uzaklaşırsa, çünkü bu adamın tarzı buysa, çünkü şapkası Stetson markaysa, güzel, büyük, bir bebek için oldukça uygun tarzda bir şapka bu, çünkü bu adam bir bakımevi için *country* ve *western* parçalardan oluşan bir konser vermeye geldiyse ve harika bir müzisyense, çünkü bu adam George Arthur Lucas ise ve o bebek bensem? İşte hikâyem böyle başlıyor.

Durdur

Boş, enerji dolu, barındırdığı imkanlarla canlı bir yere gidiyorum, beklentilerle, burası her şeyin olabileceği bir yer

emekleyebileceğim

yürüyebileceğim

konuşabileceğim

büyüyebileceğim

yaşayabileceğim

biri olabileceğim

kendim olabileceğim

Elvis Crampton Lucas olabileceğim bir yer.

Merhaba.

Selam.

Evet, size diyorum.

Nasılsınız?

Ben Elvis Crampton Lucas, ses ustası ve Youtuber. Benim dünyama hoşgeldiniz.

Elvis

Elvis Presley Tupelo, Mississippi’de doğmuştu.

Dans etmekte, şarkı söylemekte ve havalı görünmekte oldukça iyiydi.

İnsanlar onun en havalı insan olduğunu düşünüyordu.

Plakları altı yüz milyon adet sattı.

Üç kez Grammy ödülü kazandı.

Kırk iki yaşına geldiğinde son derece çirkin, zengin ve mutsuzdu.

Ve tuvalette çizburger yerken öldü.¹

Ben o Elvis değilim.

---

1 Öyle sayılır.

İleri Sar

2017 yılı, 25 Haziran. Bu aslında benim bulunduğum; o bank, gazete, hayvanat bahçesi olaylarının olduğu gün ama biz bu güne benim doğum günüm diyoruz. Çünkü ne zaman doğduğumu bilmiyoruz. Ama bugünü kutlarken iyi ki doğdun şarkısını söylüyoruz. Çünkü “iyi ki seni bulmuşlar” onun gibi akıcı olmuyor ve ben bunları dolabın üzerindeki telefonuma kaydediyorum çünkü sesler havada süzülürken kulağa daha iyi geliyorlar.

Şu anda üç katlı, Oreolu doğum günü pastamın önünde duruyorum. Üzerinde elle çizilmiş gözyuvarları olan tabağın üzerinde, o tabak da üzerinde elle yazılmış şarkı sözleri olan masa örtüsünün üzerinde, İma halam, Lulu, Lloyd ve komşumuz Duncan’ın oturduğu koltuğun önünde, babamın eli omzumda, İma halamın ördüğü kazağın üzerinde duruyorum.

İma halam, Lulu ve Lloyd iyi ki doğdun şarkısını söylüyorlar (tabii Lulu hariç çünkü Lulu bir kedi ve sadece mırılayabilir). Şimdi alkışlayıp, “Bir dilek tut, bir dilek tut,” diyorlar. Komşumuz Duncan da, “Bir tilek tut,” diyor çünkü diş telleri var. Babam cebinden bir şey çıkarıyor ve “Bu artık senin,” diyor. Hediyesini bana veriyor. Bu yuvarlak ve üzeri pürüzsüz bir eşya. Üzerine basıyorum ve elimdeki pusulanın iğnesinin iki yana sallandığını görüyorum. “Bu benim babamındı, ondan önce

büyükbabamındı, ondan da önce onun babasınındı,” diyor.
“Babadan oğula bir şey yani.”

“Peki.”

Bankı düşünüyorum.

Babamın babasını düşünüyorum, ve onun babasını ve onun da babasını.

Ve bir düşünce vücudumdan bir baloncuk gibi çıkıyor ve ben daha onu durduramadan beynime gidiyor. Söylememek için uğraşıyorum. Gerçekten. Ama o kadar hızlı oluyor ki her şey ve dileğim birden dilimin ucunda ve ağzımdan çıkıyor.

“Nedenini bilseydim keşke,” diyorum ve her şey duruyor.

Durdur

Davul sesinin devam ettiği ama zamanın akmayı bıraktığı ve ritmin tekrar gelip iyice canlanmasını, her şeyin başlamasını beklediğiniz bir şarkı gibi. Davul sesi devam ediyor, basın sesi devam ediyor, bekliyorsunuz ve ben de bekliyorum...

Böyle bir dilek tuttuğuma inanamıyorum ama söyledim bile
ve yeni bir dilek tutmaya çalışıyorum
ama olmuyor, artık çok geç.

Herkes sessiz. Lulu kanepeden aşağı atlıyor ve mutfağa gidiyor. Lloyd elleriyle kulaklarını kapatıyor. Babam pencereden dışarı bakıyor. İma halam herkese pastadan bir dilim ikram ediyor. Ve üç katlı, Oreolu pasta çok lezzetli olmasına rağmen damağımda kalan tek tat suçluluk ve endişe ve bir gariplik hissi oluyor.

Bir İsim

On iki yıl önce George Lucas beni o banktan alıp evine götürdü ve elini plak koleksiyonuna attı. Eline gelen ilk üç albümü seçip beni onlarla isimlendirdi.

Elvis Presley – Elvis Presley

The Cramps – Elvis’le Bir Buluşma

David Bowie – Tonight

Elvis

Cramp

Ton

George Arthur Lucas’ın da Lucas’ı

Bazen adım Thomas

ya da Christopher

ya da James

olsa nasıl hissederdim merak ediyorum.

Ama adım bunlardan biri değil.

Bazen acaba isimler başkalarının bize aldığı kıyafetler gibi mi diye düşünüyorum.

Zamanla üzerine olacak kadar büyüyor musun?

Yoksa hiçbir zaman tam oturmuyorlar mı?

George Lucas

Babam George Lucas. O George Lucas değil. *Yıldız Savaşları/Indiana Jones*'u yapan George Lucas değil. Nicasio, California'da Skywalker adında bir çiftliği olan George Lucas değil. Brymont on Sea'de, bodrum katı kurtardığı kirpilerle dolu, buzdolabının üzerinde bir sürü miktarıs olan, üç katlı bir evde oturan George Lucas. Stetson şapkasında bebek taşıyan, bıyıkları ağzının üzerinden fışkırıyormuş gibi görünen George Lucas. George Lucas, müzisyen ve yarı zamanlı NHS çağrı merkezi çalışanı. Müzisyenler için hayat zor şimdi. Ya da belki de hep zordu.

Akşamları trompetiyle "Blue Moon"u çalıp durmasına ve kirpilerine yatak yapmak için mini Weetabix kutularımı ve tuvalet kâğıdı koleksiyonumu yırtmasına rağmen George Lucas'ı seviyorum. Sahip olabileceğiniz en iyi George Lucas. Kendimi bildim bileli benim George Lucas'ımdı. Her zaman.

Şu anda yatağında, Arsenal armalı yorganımın üzerinde oturuyor. Arsenalli değilim. Futbolu da sevmem. İma halamdan bir hediye idi bu. Bazen halamın zevki biraz kötü olabiliyor.

Ama bunu ona söylemiyorum tabii.

Balonları söndürdüm.

Herkes evine gitti.

Sadece ikimiz kaldık.

Sessizliği bozmak için "bu melodi hangi şarkıdan" oyununu oynadık.

Babam kot patalonunun ceplerinden kastanyetler çıkarıyor. Her zaman kot pantolon giyer. Bu pantolona ev üniformam diyor. Plastik çağrı merkezi camları arkasında hastalıklara teşhis koyuyor, o yüzden, diyor ki aslında orada iç çamaşırıyla bile oturabilirmiş. Kimse fark etmezmiş.

Kastanyetlerle bir melodi çalıyor ve tahmin ediyorum.

“Funky Town.”

“Evet.”

“I want to break free...”

“Evet.” Babam melodinin ortasında duruyor.

“Bunun için teşekkür ederim baba,” diyorum ve elimdeki pusulayı kaldırıyorum.

“Büyükbaban sana vermeme isterdi.”

“Büyükbabam halı döşemecisi değil miydi?” Pusulanın kapağını açıyorum.

“Öyleydi. Ama onun babasının babasının babasının babası denizciydi.”

“Peki.” Pusulanın üzerindeki kadrana bakıyorum. “Baba.”

“Evet.”

“Vakti geldi, değil mi?” diyorum. “Şey...”

Onun.

Benim.

Senin.

Bizim.

Bank.

Hayvanat bahçesi.

Soru.

“Neden?”

Başımı kaldırıyorum. “Beni kim oraya bıraktı? Cevabı bulma zamanı.”

“Biliyor musun Elvis,” babam Gunners’ın kol kaslarının üzerine doğru kayıyor. “Bir şapkadan çıkabilecek onca şey arasından...” diyor.

“Tavşanlar mı mesela?” diyorum.

“Fareler?”

“Güvercinler?”

“Muhabbet kuşları?” diyor babam ve ikimiz de omuzlarımızı silkiyoruz. “O şapkadan çıkan sen olduğun için çok mutluyum.”

“Beni bulup da şapkasına koyabilecek onca insanın arasından...” diyorum kastanyetleri Arsene Wenger’in gözlerinin üzerine bırakarak.

“Öyle çok kişi olduğunu sanmıyorum,” diyor babam. “Son zamanlarda iyi bir Stetson bulmak kolay değil.”

“Beni bulan sen olduğun için çok mutluyum.”

“Ben de,” diyor ve saçlarımı okşuyor.

“Takım mıyız?” diyorum ve yumruğumla yumruğuna hafifçe vuruyorum.

“Takımız,” diyor ve o da vuruyor.

“Lloyd Partington da takımda!” Ve Lloyd, babamın en-yakın-arkadaşı-elma-meraklısı-pencereden-gelen Partington pencereye tırmanarak içeri giriyor. Üzerinde delikler açılmış eşofman altının ceplerine iki elma sıkıştırdığı belli oluyor ve

bizi biraz şaşırtmak için şişirdiği bir kese kâğıdıyla babama saldırıyor.

BAM!

Babam kese kâğıdını patlatıyor.

Kese kâğıdı yere düşüyor.

Ayağa kalkıp birbirimizi selamlıyoruz çünkü burada böyle yapıyoruz ve her şey böyle başlıyor.

Düşünmek Her Şeydir

Babam alt kata iniyor ve Lloyd pencereden çıkıyor.

Dedektif beynimi çalıştırıyorum. Dedektiflik aslında sadece bir liste yapmak ve sonra her maddesinin üzerini tek tek çizip son kalanın aradığınız cevap olmasından ibaret. Ama önce liste yapabilmek için pek çok soru sormak gerekiyor ve bu da düşünmeyi gerektiriyor.

Düşünmek karanlık ile keşfetmek arasındaki farktır.

Düşünmek

Her

Şeydir.

Sherlock Holmes puro içer. Velma olayı çözerken Scooby Doo ve Shaggy köpek maması yerler. Ben ise müzik yapıyorum. Beynim öyle çalışıyor. Daha konuşmadan şarkı söylüyordum. Müzik içimi dolduruyor, kanımla canlanıyor. Ben ses koleksiyoncusuyum, iPhone'umun kayıt özelliği her zaman yanımda. Sesler ruhumu sakinleştiriyor – onları dinlerken adeta başka bir yere gidiyorum. Buradan kopuyorum.

Tükenmez kalem alıp biraz bir şeyler karalıyorum ve düşünüyorum.

Geri sar.

Hayvanat bahçesine.

Bankın üzerindeki bana.

Sadece kıpır kıpır bir bebek. Inga inga diye ağlamayan, muhtemelen uyuyan, bir de altını ıslatan bir bebek çünkü bebekler öyle yapar, değil mi?

Eğer hayvanat bahçelerinden hoşlanmıyorsanız ve acımasızca olduklarını düşünüyorsanız endişelenmenize gerek yok çünkü o tarz bir hayvanat bahçesi değil bu. İsterseniz bir safari parkı ya da koruma altında bir park hayal edebilirsiniz. Ama beni bıraktıkları yer öyle bir yer değildi. Bir hayvanat bahçesiydi. Gazete fikrinden hoşlanmadıysanız bir dergi ya da kurulama bezi altında yattığımı hayal edebilirsiniz. Ama bir safari parkında kurulama bezinin altında beklemiyordum. Hayvanat bahçesinde, gazetenin altındaydım.

Birinci liste: Hayvanat bahçesine ne tür insanlar gider?

İkinci liste: Ne tür insanlar çocuk sahibi olur?

Üçüncü liste: Ne tür insanlar gazete okurlar?

Ne tür insanlar bebeklerini terk ederler?

Beni nasıl biri oraya bıraktı?

Neden?

TAK TAK

“Kim o?”

“Çikolata geldi.”

İma halam.

İma halam geçen yıl kira konusunda yardımcı olmak için yanımıza taşındı. Yemek yapmak ve örgü örmek halamın en iyi yaptığı şeyler. Örgülerini Etsy’de Bir Kere Ören Bir Daha Bırakamaz adlı bir sayfada satıyor. Geçen sene telefonumu almak için kaç tane ananas görünümlü çaydanlık örtüsü satması gerekti acaba, merak ediyorum.

Küçük bir kaptan kırmızı, geyikli bir bardağa sıcak çikolata döküyor. Çikolata koyu, kıvamlı ve çok leziz. Konuşmadan yanyana oturuyoruz. Telefonumu açıp sesimi kaydediyorum:

Düşünceli bir sessizlik...

*(Fısıltı gibi, belli belirsiz, yağmurun pencerelere vurması,
lambanın altında uçuşan sineğin sesi gibi bir ses.)*

“Geçmiş ilginç bir yer,” diyor halam, “ama bazen ziyaret edilmesi gerekiyor.”

Atla

İşte burada başladı her şey.
Tren, uçak, silah, gemi ve hayatımın geri kalanı.
Eğer hayat iPod gibi bir şey olsaydı geleceği görmek için
ileri sarabilirdim.
Ama değil.
Ve ileri saramam.
Değiştirir miydim geleceği?
Hayır.
Bir dakikasını bile değiştirmedim.
Bu o hikâye.
Bu sayede bugün buradayım.
Bu iskelede.
Gelecekle yüzyüze.
On altı gün sonra görüşürüz.

Tamam Mı?

Gazeteyi hatırla.

Adı:

Aftenposten

Bu isim buralardan değil.

Kar, buz ve sonsuza uzanan dağların olduğu bir yerden.

Hâlâ pijamalarım üzerimdeyken aşağı iniyorum. Babam bodrumda kirpileri besliyor. Duvarlarda tahtadan yürüyüş yolları, yığınlarca yaprak ve toprak var. Kirpilerin evleri hasırdan yapılmış eskimo evleri gibi görünüyorlar.

“Baba.”

“Selam,” diyor babam başını kaldırıp. “Pijamaların güzelmiş.”

“Mutlu yıllar.” Çam ağaçlarıyla bezenmiş pijamalarım üstümdekiler. İma halam hediye etmişti. Babam bana elindeki yarı ıslak yem paketini uzatıyor ve ikimiz de birer avuç alıp küçük metal tepsilere bırakıyoruz. Bir kirpi ayağa kalkıp penguin gibi yürüyerek yanımıza geliyor ve yemi yemeye başlıyor.

Gazeteyi babama gösteriyorum. “Buraya gitmemiz lazım.”

“Keşke gidebilsek oğlum,” diyor babam ince bir sesle. “Ama...”

“Ne?” Kirpilerden birini kucağıma alıyorum. Başını dirseğime gömmeye çalışıyor.

“Dünyanın en pahalı yeri orası.”

“Legolarımı satabilirim.” Kirpim burnunu koluma sürüyor.

Lloyd bodrumun penceresinden tırmanıp içeri giriyor. Pencelerimiz Lloyd için kapıların kedi girişleri gibi. İsteddiği zaman içeri geliyor. Her zaman böyleydi. Babam Lloyd’un hayatına bir kirpi gibi giriverdiğini söyler.

Lloyd dizlerindeki tozu silkeliyor. “Ben öderim,” diyor.

“Nasıl?” Babam yem paketini kapatıyor.

“Bir yolunu bulacağım,” diyor Lloyd başını eğerek. “Hiç olmazsa bunu yapayım.”

“Harika!” Lloyd’la bir beşlik çakıyoruz ve biraz da yerimde zıplıyorum. Daha önce hiç tatile çıkmadık. Daha önce hiçbir yere gitmedik. Çağrı merkezi maaşları çok değiller, çok şeye yetmiyorlar. Kirpi esniyor.

“George.” Lloyd derin bir nefes alıyor. “Bir meseleyi konuşabilir miyiz?” Bana bakıyor. “Özel.”

Dışarı çıkıyorum ve kapıyı dinlemeye başlıyorum.

Babam kapıyı açıyor. “Bir iki dakikaya yukarda görüşürüz,” diyor.

Yukarı çıkıyorum.

Babam ve Lloyd *çok uzun süre* bir meseleyi konuşuyorlar ve babam yukarı biraz garip bir ifadeyle geliyor.

“Elvis,” diyor ince bir sesle. “Şimdiye kadar mutlu bir hayatın oldu mu?”

Geçmiş düşünüyorum. “Evet,” diyorum. “Çok mutlu bir hayatım oldu.”